

Trešnjino vino

Kada sam je prvi put ugledao, mislio sam da sam otkrio novu boju. Boju izvan spektra shvatljivosti. Bila je kao Venera koja je sišla među ljude s lošom krinkom. Prljavo plava kosa lepršavo poput pjenušca spuštala joj se niz leđa dok je zamišljenim pogledom gledala kroz prozor. Ispod treperavih zlatnih trepavica skrivale su se oči boje rosnog irisa obasjanog svjetlom ružičaste zore. Njezine oči vidio sam s drugog kraja vlaka kao dva svjetionika dok sam se ja borio s pobješnjelim valovima. Zacijelo je shvatila da ju promatram pa je usne izvila u najširi, najsladši osmijeh koji sam ikad vidio. Moje kukavičko srce vrištalo mi je u prsima dok se moja Venera, vitka poput trešnjina stabla, ustala, spremna za odlazak. Krenula je prema vratima, a ja sam ostao sjediti na svom sjedalu, kao da ljubav mog života upravo ne odlazi. Ni sada ne znam zašto nije izišla. Vratila se. Vratila se zbog mene. Bila je luđački hrabra za oboje. Nesvjestan svoje sreće, pružio sam joj ruku i čvrsto stisnuo, kao da sam mislio da će mi pobjeći. I tako smo se upoznali, moja Venera i ja.

Znao sam da ju volim od prvog dana. Od tog dana ona je bila moj jedini porok. Bila je sve što imam i sve što trebam. Noći smo provodili na ljuljačkama obližnjeg vrtićkog igrališta, gledajući svjetlucavu noćnu rupu iznad svojih glava, dane pričajući o besmislenim i presmislenim temama. Razgovarali smo do beskonačnosti: o sladoledima okusa vanilije i čokolade, labradorima i retrieverima, poeziji i slikarstvu, filozofiji i psihologiji, o djeci i pravima životinja, ljubavi i smrti i vanzemalcima. Pričali smo o svemu, samo da nikad ne prestanemo pričati. Svaki trenutak s njom bio je ključan, svaki bez nje uzaludan. Naša ljubav bila je san. Volio sam se utapati u predivnim očima moje Venere, usnama okusa ambrozije. Gušio sam se u njenoj opijajućoj kosi mirisa likera od naranče.

Na dan vjenčanja bio sam siguran da preda mnom stoji najljepša žena na svijetu. U kosi joj je bio zapleten vijenac blijedih tratinčica, a njeni su se obrazi rumenjeli kao dva u zimu zalutala ružina pupoljka koja očekuju topli zagrljaj smrti, hladan jutarnji mraz. Sjećam se da sam joj kao djetetu obje ruke prihvatio svojim i poljubio duge bijele prste hladne kao prvi snijeg. Smijao sam se onako kako se ona meni nasmijala prvog dana. I dok smo plesali u tihom, ledenom oceanu nakon oluje, držeći se za ruke isprepletenim prstima, misleći da se nikad nećemo prestati ovako držati, moja Venera sjala je kao pala zvijezda obasjana svjetlom okrutne mjesečine. Nismo ni slutili da plešemo u oceanu koji se priprema na novu oluju. Smijali smo se, ljubili – kao zaljubljeni bezumnici.

Bili smo zaljubljeni, očarani. Svijet nije postojao. Vidjeli smo samo jedno drugo. Bili smo jedno. Bila je moja. Naša ljubav bilo je nešto najjače što sam ikad osjetio u životu. Razdirala me i sastavljala. Um mi je bio živi oganj. Kada mi je rekla da očekujemo dijete, sjećam se da sam zaplakao. I ona je plakala. Plakali smo dok su nam se suze miješale na sljubljenim usnama. Naša ljubav više nije bila samo naša. Bili smo spremni na ostatak našeg života. Sjećam se svoje ruke na njezinom zaobljenom trbuhu. Dijete se rita, osjetim ga. To je bilo buđenje. Naprasno vrištanje života koje nas je trznulo iz sna. Sljedeće čega se sjećam njezine su krvave ruke na mojim obrazima. Njezino krvavo polusuho lice kaže mi da je neuspješno pokušala obrisati suze. Oči su joj crvene. Nije imala glasa, pa samo nijemo vrišti. Bila je ranjena, a ja skamenjen. Otada više nije isto. Počela se udaljavati. Nestajala je u gustoj izmaglici i ja bih potrčao za njom, ali ne bih je vidio. Polako se mijenjala. Počeo me gušiti miris kave i okus tableta u beživotnom, bezosjećajnom poljupcu. Bježala je, ne samo od mene, već i od sebe. Cvijeće u njezinim očima uvenulo je. Njezina kosa prijetila mi je utapanjem u valovima nalik na one dunavske. Klizila mi je iz prstiju kao pijesak dok sam je ja držao kao ulje. Volio sam je, ali ona više nije voljela mene. Otimala se i na kraju otišla. Nestala u oblaku dima uz prigušen prasak. Bez nje sam bio ništa. Izgubljen čovjek u labirintu života. Vratio sam se porocima. Bez nje sam bio beskoristan. Pokušao sam je zvati – nije se odazvala. Vrištao sam njezino ime praznom zidu. Nije me više htjela. Izašla je kroz vrata vlaka. Nije se vratila. Razočario sam je. Nisam spasio dijete. Nisam spasio nju. Moja ljubav nije pronašla mene. Moja ljubav pronašla je novu ljubav. Moja ljubav... više nije moja ljubav.

Sada sjedim na mjestu gdje je ona sjedila prvi put kada sam ju ugledao. Glave naslonjene na prozor gledam u nebo. Nema zvijezda, stoga samo promatram svoj mrski odrazu staklu. Kraj mene u sjedalu ne sjedi ona, već najjeftinija boca alkohola. Vlak je skoro potpuno prazan pa su zbog jeke njezini jecaji glasniji. Ne želim ih čuti. Ja sam čudovište. Ja sam čudovište. Odvratno čudovište. Rukom koja smrdi na Chesterfield prekrivam usta da ne počnem plakati. Ne želim je pogledati. Što sam učinio? Na kraju ipak moram pogledati jer jecaji postaju sve glasniji. Leži zgrčena, oslonjena na moje staro sjedalo. Slomljena je, ali oči joj više nisu uvenule. Žive su kao prije. Kao prvi put. Kosa joj je slijepljena znojem po licu, usna razrezana. Jedna jagodica crveni joj se kao prvomajska ruža. Ispod oka joj je ljubičasto-zeleni trag mojih članaka. Što sam učinio? Objema rukama prijeđem preko lica kao da ga želim oprati od ovoga, ali zapravo ga samo još više uprljam. U očaju pogledam svoju Veneru. Što sam, pobogu, učinio? Potegnem još jedan gutljaj da zadržim jecaj. Drži se za trbuh, ali ne plače. Kašlje i nadlanicom briše krv. U pogledu joj ne razaznajem misli. Bol? Tuga? Bijes?

Razočaranje? Ljubavi sigurno nema. Ovo sam ja učinio. Mrzim se. Mrzim svoje proklete ruke. Mrzim dan kada me upoznala. Koliko bi sretnija bila bez mene?!

„Voliš li ga?“ pitam s gorkom, uzaludnom nadom.

Samo je zaklopila oči, kao da i nije čula.

„Voliš li ga... više nego što si voljela mene?“ nastavljam, emocionalno-samoubilački. Znam da sam pijan. Znam da me se boji. Ali ne mogu se zaustaviti.

„Zašto si otišla? Zašto si me ostavila? Zašto si izabrala njega? Reci mi istinu! Ja... Dijete nije moja krivica, ja... davao sam sve od sebe. Volio sam te, slušaj... Ja to tebi nikad ne bih učinio.“ glas mi je podrhtavao dok ga je štučavica prekidala.

„Volio si me?“ hladno mi je odvratila.

„Jesam li te volio? Jesam li te volio, kako to možeš pitati? Volio sam te kao nikoga na svijetu i naše dijete... naše nerođeno dijete... ono...“ Nisam mogao dovršiti. Nisam znao dovršiti. Što bi uopće bilo dobro reći u ovoj situaciji? Samo sam sjedio, nepomično, a jedna suza kliznula mi je niz obraz. Jedna gorka suza za moje dijete.

„Naše nerođeno dijete...“ počela je uz blagi, tužni podsmijeh „Naše nerođeno dijete. Sjećaš li se zašto je naše dijete nerođeno? Naše nerođeno dijete nerođeno je jer si ga ti pretukao. Zašto sam otišla? Jer si... Jer si... Pravo je pitanje zašto sam ostala. Mislila sam da ćeš se promijeniti. Mislila sam da me voliš. Jer sam ja voljela tebe. Volio si me? Nisi me volio. Ne ozljeđuješ onoga koga voliš. Ne... na dan vjenčanja... To nije ljubav. Nije ljubav. Nakon što smo izgubili dijete mislila sam da ćeš prestati. Ali nisi. Otišla sam... jer zaslužujem bolje.“

„Ja... To nije istina. Ja nisam kriv. Znam da sam nekad znao... Ali nikada tako. Nisam nikada. Nisam ubojica. Volio sam te. Nisam htio... Volim te.“

„Ljudi žele iskrenost dok ne čuju istinu“ kaže i ne pogledavši me. Luđački je hrabra kao i onda kada se vratila po mene. Da se bar nikad nije vratila.

Znam da zauzdava suze. Ne znam zauzdava li ih zbog straha ili zbog tuge. Možda zbog oboje.

Ustajem i s otrovom u raskrvavljenom srcu prilazim mjestu gdje leži. I poljubim je lagano svojim gadnim ustima, a ona se ne miče. Želim reći da mi je žao, ali ne mogu. I izlazim iz praznog vlaka dok se mojoj Veneri niz obraz, iz kuta oka, spušta suza boje trešnjina vina.